

Διόδωρος. Καλλίνικος. Λαχόνικος. Μόνιμος. Πυθίων.
Αἰνείας. Συμφέρων. Ἀσκληπιαδης. Ξενοφάνης. Πρόξι-
μος. Δίαλλος.

Η ἐπικρατοῦσα γλῶσσα ἐν Σμύρνῃ μετὰ τὴν Ὀθωματικὴν εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ὅχι ἡ Γαλλικὴ, ὡς λέγει ὁ Ἰταλογάλλος γεωγράφος Βάλεντης, κακῶς πληροφορηθεῖς περὶ τουτου. Ἐπειδὴ ἐκτὸς τῶν ὄρθιοδόξων Γραικῶν λαλοῦσιν οἰκειωτῶν καὶ συνήθως ἐνκαῦθα τὴν Ἑλληνικὴν καὶ οἱ τυπικοὶ ἡμῶν Λατῖνοι καὶ Δευτερογενεῖς, ώς γεννηθέντες καὶ συναντητράφεντες μεθ' ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦτο θεωρούμενοι εὐλόγως ὁμογενεῖς ἡμῶν κατά τινα τρόπον. Τὰ δὲ λοιπὰ γένεται γινώσκουσι καὶ λαλοῦσιν ἐνίστε τὴν γλῶσσαν μας, ἀντὶ ὥστας. Οἱ Συγγραῖτοι τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος, οἱ καὶ πελαιστεροὶ τοῦ τόπου κάτοικοι, πρωτεοντες ἐνταῦθα κατ' ἀριθμὸν, μάθησιν καὶ πλούτον, διατηροῦσι κακλῶς ποιοῦντες, φιλικὴν ἀρμονίαν μετὰ πάντων τῶν ἄλλων γενῶν τῶν συνοίκων περιποιούμενοι μὲν καὶ προστατέοντες τὰ ἴδια κατὰ τὸ δυνατόν. ἀλλὰ καὶ σεβόμενοι τὰ ξένα εἰλικρινῶς καὶ φιλανθρώπως, καὶ τοις ἐνοχλούμενοι ἐνίστε αὖτε ἀπὸ τοῦ ἀντίζηλον καὶ προσκλητικὸν πυεῦμα τῶν ἀλλογενῶν.

Ἐν τέλει προσθέτομεν, ὅτι δυστυχίσασα ὄπωσοῦ ή μεγαλόπολις Σμύρνη ἐκ τῶν ἐμπρησμῶν καὶ τῆς μετατοπίσεως τυφώνος ἀναλαμβάνει κατ' ὀλίγον καὶ εἰναι ἐλπιζόμενον προΐστητος τοῦ χρόνου νὰ προσχῇ ἐπὶ πλεόν εἰς ἀκμὴν καὶ εὐημερίαν, ἐὰν εὐτυχῇ νὰ διοικήται πάντοτε ὑπὸ τοισύτων ἀνδρῶν, οἷος ὁ νῦν αξιόλογος τῆς Ιωνίας ἄρχων Χιλῆλ πασᾶς, γαμήρος τοῦ Σουλτάνου. Εὐχῆς ἔργον, ἐὰν δυνηθῶσιν οἱ Σμυρνῖοι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ καλοῦ τούτου διοικητοῦ, συνεργοῦ δραστηρίου εἰς τὰ κοινὰ καλὰ, νὰ εὑπερεπίστωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν καλὴν Σμύρνην, εὔκαιρύνοντες καὶ τὴν συγκοινωνίαν αὐτῆς μετὰ τῶν περιγράφων διάλυξσιν, πραγματεύσασθαι τὸν ὑπὸ τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν προστασίαν τῆς ἔρουσιας.

ΔΕΙΝΑΓΟΡΑΣ.

Ἐπὶ τοῦ μνήματος, ἐν ὧ ἐτάφη ὁ πρώην Σχολάρχης τῆς εἰς Σμύρνην Εὐαγγελικῆς Σχολῆς, Αβράμιος Κεισαρεὺς, ἀποθανὼν ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ τῆς Χάλκης, ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφὴ αὗτη

Σεβεται Ἀβυάμιος δέ Ομηρόδης,
Ο Θερμὸς Μουσῶν καὶ Ἀπόλλων λάτρις.
Οζέν δὲοις ἔτεσι πέντε εὐλόγιψας,
Ως ἄλλος ἀστήρ φαεινός εξ Ἑώας,
Ἐν τῷ ἱερῷ τῷ δε φροντιστηρίῳ
Ἐδυσεν ἀκμῇ τῆς αἰώνου ἡλικίας,
Αιώνθητοι φεύ! τοῖς πάσι λιπών πένθος,
Ἄλλὰ καὶ κλέος, δέπερ οὔποτε δλεῖται.

ΠΡΕΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

Ἄρχογή τῆς ἀναγεννήσεως καὶ πιώσεως πάσης καινωνίας ἀνθρώπων ἀναρμφίδολων; εἰναὶ ή καλὴ ή κακὴ ἀνατροφὴ τῶν πολιτῶν. Η δὲ ἀνατροφὴ, μηδέπουσα, εἰνὴ

πολλὰ μικρὸν ἐπιρρόδην εἰς τὴν μεγαλητέραν ἡλικίαν, καὶ ἐπειδὴ αὕτη, εἶναι βεβαρυμένη ἀπὸ πολλὰς καὶ ἀναποφεύκτους ἀνάγκας καὶ διὰ τὴν βαθέως ρίζωμένην, νὰ εἴτω σύτως, εἰς αὐτὴν ἔξιν καὶ πρόληψιν, περιορίζεται κυρίως εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, ητις ὡς ἀκμά-
ζουσα καθ' ὅλας τὰς φυσικὰς καὶ ἡθικὰς δυνάμεις, καὶ ὡς ἐμψυχωμένη ὅλως ἀπὸ ζωηρὸν αἰσθημα καὶ ἐνθουσι-
ασμὸν, εἶναι ἐπιδεκτικωτέρα πάσης ἐνεργείας καὶ τρο-
ποποιήσεως· καὶ τὴν ὑποίαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μι-
μοῦνται ὅλαι αἱ μικρότεραι ἄλλαι ἡλικίαι.

Οσα έθνη ἐπροώδευσαν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ δόξαν,
ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀνατροφὴν τῶν γέων ἔλαβον τὰ πρῶτα
ἔγματα τῆς μορφώσεως των. Οσα δὲ πάλιν ἔξολοιθρεύ-
θησαν, ἡ ἀμέλεια αὐτῆς, ἵτις ἀνοίγει πάντοτε δρόμον
τῆς διαφθορᾶς τῶν ηθῶν, ἔδωκεν τὴν πρώτην αἰτίαν τῆς
ἀπωλείας των· ίδωù τι ἀναφέρει περὶ τούτου ὁ σοφὸς
Ἀβέρα; Βαρθελεμῆς.

» Άλλα τί είναι τὸ στερεὸν θεμέλιον τῆς εἰρήνης καὶ
» τῆς εὐδαιμονίας τῶν ἔθνῶν; ὅχι βέβαια οἱ κανονί-
» ζοντες τὸ εἶδος τῆς πολιτείας, ἢ οἱ αὐξάνοντες τὴν
» δύναμιν τοῦ ἔθνους νόμοι, ἀλλ' ἡ παιδεία καὶ τὰ χρη-
» στὰ ἥπη, ἐκ τῶν ὅπιών αὐτῷ εἴσεται ἡ ψυχὴ, ὅχι οἱ κολά-
» ζοντες, ἢ οἱ ἀνταμείζοντες νόμοι, ἀλλ' ἡ κοινὴ φωνὴ καὶ
» ὑπόληψις τοῦ λαοῦ, ὅταν τιμῇ ἐπαξίως ἔκαστον. Οὕτως
» ἔκριναν περὶ τούτου συμφώνως οἱ Νομοθέται, οἱ Φιλότο-
» φοι, οἱ Ἑλληνες ὅλοι, καὶ ἵσως ὅλα τὰ ἔθνη. Οἵτις
» ἀκοινῶς ἔξετάσῃ τὴν φύσιν καὶ τὰ προτερήματα ἢ
» ἐλαττώματα τῶν διαφόρων πολιτειῶν, θέλει συμπε-
» ράνει τελευταῖον συμπέρασμα τοῦτο· ὅτι ἡ διαφορὰ
» τῶν ἥθων ἀρκεῖ νὰ φθείρῃ τὴν ἀρίστην πολιτείαν, ἢ
» νὰ διορθώσῃ τὴν χειρίστην ἀπὸ ὅλας.

»Οσοι ἐμελέτησαν τὴν τέχνην τοῦ κυθερᾶν ὅλοι συμφώνων
» νως ἐγνῶρισαν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν γέων κρέ-
» μαται ή τύχη τῶν πολιτειῶν. »

Ἄς στρέψωμεν ἥδη τὴν προσοχὴν καὶ τὸ βλέμμα μας,
εἰς τὸν ἀσφαλέστερον καὶ σοφώτερον διδάσκαλόν μας,
τὴν γενικὴν ἴστορίαν, ὅπως φωτισθῶμεν καλῶς ἐπὶ τοῦ
ἀτικειμένου τούτου.

Αύτὴ ἡ ἀκμάσασα ποτὲ καθ' ὅλην τὴν νοερὰν καὶ ἡ-
θικὴν δύναμιν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, ἀφ' ὅσα ὑπῆρξαν ἀπ' ὁρχῆς εἰς τὴν γῆν, ἡ Ἑλλὰς αὐτὴν, λέγω, ἡ ἐκπλήττουσα
διὰ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας της, παντὸς λογικοῦ ἀνθρώπου
καρδίαν, ἡ πατρίς μας, ἡτις συγκρινομένη μὲ τοῦ κόσμου
ὅλου τὴν ἀπειρον ἔκτασιν εἴναι μικρά τις γωνία,
πότε ἔκαμε τὴν πρῶτα θήματα τῆς μορφώσεως της; Οπό-
ταν οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ οἱ Ίωνες ἐπεμελήθησαν
τὴν γενικὴν τῶν πολιτῶν πάντων ἀνατροφὴν. Πότε ἤρ-
χισαν τὰ ὀριστουργήματα τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν νὰ
λαμβάνωσι τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ὑπεροχῆς καὶ τελείο-
τητος; Όπότε οἱ Σόλωνες, οἱ Δυκοῦροι, οἱ Χορῶνδαι,
καὶ οἱ Ζαλευκοὶ ἔθεσπιζον νόμους, ὅχι διὰ νὰ πολλαπλα-
σιάζωσι καὶ αὐξάνωσι τὴν κακίαν, ἀλλ' ἵκανοὺς νὰ πεί-
σωσι τοὺς γεροντοτέρους, ὅτι, «Οἱ νέοι νὰ μὴν ἥναι
» ὑποχρεωμένοι νὰ τρέφωσι τοὺς γονεῖς των, ἐὰν αὐτοὶ
» θέν ἐφρόντιζον νὰ τοὺς μάθωσι κάμμιαν τέχνην, διὰ νὰ

« ποιοίζουνται τιμώς καὶ ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἵναγται καῖσα. » Πότε τέλος πάντων εἰς τὴν Ἑλλάδα διέτη λαμψεν τὸ καθερὸν καὶ λαμπρὸν φῶς τῆς παιδείας, τῆς σορίας καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας; ὅπίταν εἰσέδυσε εἰς τὰς ἐλευθέρας ὅλων τὴν Ἑλλήνων ψυχὴν, τὸ θεῖον τῆς ἀληθοῦς σοφίας ἀξίωμα. «Ἐν παντὶ πράγματι καὶ κατὰ πάντα τρόπον ὡφέλιμος γίνεσθαι. » Ἀλλ’ ὅταν ἡ ἀλτζωνεία τοῦ πλούτου καὶ ἡ διαφόρα τῆς πολυθέου θρησκείας των ἥρχισε κατ’ ὀλίγον νὰ λαμβάνῃ ἐπιρροὴν καὶ εἰσεχώρητε μεταξύ των ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀνισότητα, αἱ ὄπειαι, ὡς πρόδρομοι ὅλων ἐν γένει τῶν κακῶν, ἐπιταχύνουν τὴν ἀπώλειαν καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν κοινωνιῶν, τότε ἐπεπόλασαν καὶ ἡ διαβολικὴ τῆς ἔξουσίας κατασχοταις, καὶ ἡ φθορὰ τῶν ήθῶν, τέλος τα ζιζάνια, οἱ λαοφθόροι Μέλιτοι καὶ Ἄντοι, καὶ οἱ σοφισταὶ Γεργίαι, Πῶλοι καὶ Θρασύμαχοι, οἱ ὄποιοι μὲ τὴν λογικοφθόρον καὶ ηθοφθόρον διδασκαλίαν των, ξνοιξαν εἰς τὴν ἔνδοξον ταύτην γῆν μας τὸν λάκκον τῆς ἀπωλείας εἰς τοὺς ἀπογόνους των. Ἡ Ρώμη πότε ἥρχισεν ἀπὸ τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας ν’ ἀνήρη καὶ ν’ ἀποκαθίσταται ἔθνος λαμπρὸν καὶ κραταιόν; ὅτε οἱ Ρωμαῖοι ἔφερον εἰς τὴν πατρίδα τῶν τὰς σοφὰς διδασκαλίας, ἀπὸ τὴν ἑστίαν τῆς σοφίας, τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ τὰς σπείρωσιν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁμογενῶν τῶν νέων, καὶ τοὺς νύμους, διὰ νὰ κυβερνῶσι δικαίως καὶ ἐναρμονίως τὸ κράτος των. Πότε ἐστολίσθη μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ παιδείαν τοῦ Οὐάρρωνος, τοῦ Κικέρωνος, τοῦ Αὐγούστου, καὶ τοῦ Βιργιλίου; ἐπόταν οἱ νόμοι της ὑπεγρέωνταν καὶ αὐτὰ τὸ ἀνήλικα παιδία γενικῶς νὰ ἐκστητίζωσι τοὺς δώδεκα πίνακας, διὰ νὰ μορφώνωνται πολίται λογικοὶ καὶ ἐνάρετοι, ικανοὶ καὶ νὰ κυβερνῶσι καὶ νὰ κυβερνῶνται εἰς κοινωνίαν.

Ἀλλ’ ὅτε διέσφειρε καὶ αὐτῶν τὴν καρδίαν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλούτου, τῆς τυραννίας, τῆς ἀστάτου πολυτελείας, ἔξελιπον οἱ Βροῦτοι, οἱ Κούριοι, καὶ Φαβρίκιοι, ἔξελιπεν ὁ νικηφόρος τῆς πατρίδος ἕρως, ἐσβέσθησαν τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα τῆς ἐλευθερίας, ἐταπεινώθησαν τὰ πνεύματα, ἡ παιδεία, ἔχαθη καὶ οἱ πρώην αὐτοκράτορες τῆς οἰκουμένης ὑπέκυψαν αἰσχρῶς τὸν αὐλένα ὑπὸ τὸν Γοτθικὸν ζυγόν.

Εἰς όποιονδήποτε ἔθνος καὶ ἀν δώσωμεν τὴν προσοχὴν μας, έλομεν εὐρεῖ τὴν ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ Αβέβα Βαρθελεμή ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδή· « ἡ τύχη τῶν πολιτειῶν κρέμαται ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴν τῶν νέων. » Όθεν πρέπει νὰ ἐπιχειρισθῶμεν σταθερῶς καὶ λόγω καὶ ἔργῳ, τὴν γενικὴν τῶν νέων ἀνατροφὴν, τὴν μόνην δυναμένην νὰ καθαρίσῃ παντὸς εἴδους μολυσμὸν καὶ νόσον ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας, καὶ ἀποκαταστήσῃ αὐτὴν, ηθικῶς καὶ πολιτικῶς, ὑγιαὶ καὶ εὔρωστον.

ΧΡΕΙ ΤΗΣ ΚΥΟΦΟΡΟΥΣ ΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Αἱ Μητέρες πρέπει νὰ θηλάζωσι καὶ νὰ τρέφωσι τὰ ἔδια τέκνα των.

Τὰ νοέντα τῆς μητρὸς πρὸς τὸ τέκνον τῆς ἀρχίζουσι

καὶ πρὶν τὸ μικρὸν πλάσμα ἴδῃ τὸ φῶς. Ἡ σωματικὴ καὶ διανοητικὴ αὐτῆς κατάστασις κατὰ τὴν περίοδον τῆς κυαφορίας ἐπενεργεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὸ ἀπ’ αὐτῆς γεννηθεῖσαν σόμενον. Όθεν ὅχι μόνον ὑπὲρ ἑαυτῆς, ἀλλὰ καὶ χάριν τοῦ τέκνου της, ὁφείλει νὰ φροντίζῃ ὑπὲρ τῆς εὐεξίας τοῦ σώματος, τῆς γαλήνης τοῦ νοός, καὶ τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας της. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καταγγρούμενον ἀπότισμα μὲ ἀξιολόγους παφατηρήσεις ἐκ τοῦ ἐγχειριδίου τῆς Μητρός.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ σωματικὴ ἴδιοσυγκρατία τῶν τέκνων καθὼς καὶ αἱ διανοητικαὶ αὐτῶν δυνάμεις ἔξεργανται ἀπὸ τὴν ἴδιοσυγκρατίαν τῶν γονέων. Πολλὰ σπανίως τωόντι ἐλέπομεν τέκνα ὑγιαὶ ἀπὸ φιλασθενούσις γονεῖς, καὶ οἱ ὑγιεῖς γονεῖς ἔχουσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπωσι τὰ τέκνα τῶν ἀπολαμβάνοντα ἐντελῶς τὰς σωματικὰς δυνάμεις. Πρὸ πάνιων δ’ ἀληθεύει, ὅτι τῆς μητρὸς ἡ ὑγεία καὶ ἡ διάθεσις κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κυαφορίας συνδέονται στενώτατα μὲ τὴν ὑγείαν καὶ εύτυχίν τοῦ τέκνου, τὸ ὑπόσην μέλλει νὰ γεννηθῇ. Όταν δοσι εὑρίσκονται εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην πρέπει νὰ ἐθυμηνταὶ καὶ νὰ συλληγίζωνται, ὅτι αὐταὶ μόναι δὲν ἐνέχονται εἰς αὐτὴν, ὅτι ἡ ἰδικὴ τῶν ὑγείας καὶ ἡ τῶν τέκνων τῶν ἔχουν μεγαληνὸν σχέσιν μὲ τὸ ἀγαθὸν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τούτου ἔχουν χρέος εἰς τὸν θεόν, εἰς τὴν οἰκογένειάν των, καὶ εἰς ὅλα τὰ ὄμοιεδη τῶν ὄντα, ν’ ἀποφεύγωσι πᾶσαν βλαβεράν ἔξιν τοῦ νοός καὶ τοῦ σώματος, ν’ ἀπορρίπτωσι τὰς κακὰς κλίσεις των, καὶ πρὸ πάντων νὰ ἔναι μέτριοι εἰς κάθετι, σώφρονες καὶ ἔγκρατες. Επειδὴ δὲ καὶ πολλαὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον πόσχουν ἀπὸ μεγαληνὸν ἀδυναμίαν καὶ μελαγχολίαν, εἰναι χρέος ἐκάστης, ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ πειριόζῃ πᾶν ἐρεθεστικὸν αἰσθημα, νὰ προφυλάξτεται πάν τοτε ἀπὸ τὰ αἴτια τῆς μελαγχολίας, καὶ ὅσον δύνανται ἀπὸ παντὸς εἴδους ἀταξίαν. Ή ἐνασχόλησις εἰς οἰκιακὰς ὑποθέσεις, ή συχνὴ θεωρία τῶν πολυποικίλων ἔργων τῆς φύσεως, καὶ τὸ ἡδονικὸν ἐκεῖνο αἰσθημα, τὸ πιγγάνον ἀπὸ τὴν μετὰ τῶν καλῶν φίλων συναναστροφὴν, ὅλα ταῦτα εἴναι χρήσιμα καὶ σχεδὸν ἀπαραίτητα πρὸ παρὸς διατήγησιν τῆς ἀπαιτουμένης σωματικῆς καταστάσεως, ἐπίσης δὲ νὰ φυλάξτεται γαλήνιον καὶ εἰρηνικὸν τὸ πνεύμα.

Ως πρὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ τρέφωσιν αἱ μητέρες τὰ ἔδια τέκνα τῶν λέγει τὸ αὐτὸν ἐγχειρίδιον.

Εὔχης ἔργον ηθελεν εἰσθαι πᾶσα μήτηρ νὰ ἔναι τροφὸς τοῦ τέκνου της. Κατὰ δυστυχίαν δύμας πολλαὶ, χωρὶς καρμίαν αἰτίαν, εἰμὴ μόνον ἀπὸ ὀκνηρίαν, ἡ δὲ ἀλλας ἐνασχόλησις παραδίδουσι τὴν φροντίδα τῶν τέκνων των εἰς χεῖρας ὑποκειμένων, τὰ ὅποια, ὅσονχαὶ ἀν καυγηθῶσιν, ὅτι ἔχουν τὰ προτεράματα τοῦ ἀνατρέφειν τὰ παιδία, εἰναι ἀδύνατον νὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθήκον τοῦτο, ὡς ἡ γεννήσασα. Πῶς ἡμποροῦν αὐταὶ νὰ φροντίζωσι περὶ τῆς ὑγείας καὶ ἀναπαύσεως τοῦ παιδίου, ἡ νὰ προσέγωσι μὲ τὸν αὐτὸν τῆς μητρὸς ζῆλον εἰς τὴν τροφὴν, εἰς τὴν ἐνδυμασίαν, καὶ εἰς τὴν καθαριότητον τοῦ; Πόσσα παιδία ἀπαθήσκουσιν ἀδίκως διὰ τὴν κακὴν καὶ παρὰ φύσιν συνήθειαν τῶν γονέων, οἵτινες δίδουν αὐτὰ νὰ τὰ ἀναθρέψωσιν, ἡ μᾶλλον νὰ τὰ κακοθρέψωσιν, αἱ τροφοὶ ἡ ἄλλοι οἰκιακοὶ θεράποντες.

Ἡ μητήρ πρέπει πάστοτε νὰ εὐρίσκεται μετὰ τοῦ νηπίου της, ἡ φροντὶς περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔναι τὸ κύριον ἔργον της. Τί ἄλλο ἐπ’ ἀληθεύεις ἡ μητροῦ νὰ τὴν δώσῃ μετὰ